

Arrest

nr. 182 766 van 23 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VANHECKE, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 17 maart 2014 toe op het Belgische grondgebied en diende op 18 maart 2014 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 19 december 2014 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 8 september 2015 (RvV 8 september 2015, nr. X).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 9 januari 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoekster diende op 26 oktober 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 17 december 2015 de beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en trof eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 3 augustus 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het hiertegen ingestelde beroep, om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen, werd door de Raad bij arrest van 9 augustus 2016 verworpen (RvV 9 augustus 2016, nr. X).

1.7. Tevens trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 3 augustus 2016 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: J.(...) M.(...) S.(...)

voornaam: H.(...) M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Egypte

In voorkomend geval: ALIAS /

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03/08/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten op 08/01/2015, betekend op 14/01/2015 en op 17/12/2015, betekend op 22/12/2015. Op 16/09/2015 kreeg zijn een bevel met uitstel tot 26/09/2015, betekend op 19/09/2015

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 18/03/2014 een asielaanvraag in. Op 19/12/2014 verwierp het CGVS deze aanvraag. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 09/01/2015) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene op 14/01/2015. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend op 19/01/2015. Dit beroep werd definitief verworpen op 08/09/2015. Deze beslissing ging gepaard met een uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 26/09/2015 en werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene op 19/09/2015. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling

kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Betrokkene diende op 26/10/2015 een regularisatieaanvraag in (op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980). Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 17/12/2015, betekend op 22/12/2015. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, betekend op 22/12/2015. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart een echtgenoot te hebben in België (I.(...) I.(...) A.(...) A.(...) Y.(...)). Echtgenoot van betrokkene verblijft eveneens illegaal op het grondgebied. Deze zullen samen worden verwijderd van het grondgebied. Er kan hier dus niet gesproken worden over een schending van art. 8 EVRM.

Betrokkene verklaart in het administratief verslag dat ze zich in België bevindt vanwege de medische toestand van haar man.

Betrokkenes echtgenoot diende verscheidene aanvragen 9ter in op basis van deze medische problematiek, deze werden allemaal afgewezen. Een schending van het artikel 3 EVRM wordt dus niet aannemelijk geacht.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht “(...) als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.” Tevens maakt verzoekster gewag van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

“Uit de beslissing blijkt dat verwerende partij zich steunt op artikel 74/11, §1 Vw, waarin bepaald wordt :

(...)

Uit deze bewoording volgt dat verwerende partij in eerste instantie rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Er moet bijgevolg een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval van verzoekster blijken uit de bestreden beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900), op grond waarvan verwerende partij besloot een bepaalde termijn op te leggen (zie bv. RvV van 29 juni 2015, nr. 148 746).

Welnu, verwerende partij beslist een termijn voor het inreisverbod van 2 jaar op te leggen, omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (stuk 4).

Met deze motivering verwijst verwerende partij naar het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoekster werd gegeven (stuk 3).

Verwerende partij volstaat dus door de elementen te herhalen, op grond waarvan hij tot het besluit kwam een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

Los van de vraag of deze motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten afdoende was, kan zij bezwaarlijk volstaan om een inreisverbod te verantwoorden, nu ze enkel betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel.

Nergens blijkt een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, om de opgelegde termijn van 2 jaar te verantwoorden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart

2010).

Echter, uit de bestreden beslissing kan niet opgemaakt worden dat verwerende partij in concreto een onderzoek heeft verricht naar het gezins- familie, en privéleven van verzoekster op basis van de informatie en de documenten waarover verwerende partij beschikte of moest beschikken.

De verwerende partij wijst enkel op het feit dat haar echtgenoot I.(...) I.(...) A.(...) A.(...) Y.(...) tevens illegaal op het grondgebied verblijft en samen met verzoekster zal worden verwijderd.

Door expliciet enkel en alleen te wijzen op het feit dat de echtgenoot van verzoekster illegaal op het grondgebied verblijft, is het duidelijk dat de verwerende partij met de navolgende andere elementen van het gezins- familie, en privéleven geen rekening heeft gehouden.

Verwerende partij heeft géén rekening gehouden met het indienen door de echtgenoot van verzoekster van zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vw., waarvan de administratieve kost reeds werd betaald op 2 augustus 2016 (stuk 1), waarna meteen deze laatste aanvraag werd ingediend op 3 augustus 2016 (stuk 2).

Vooraleer verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen op 3 augustus 2016, was zij aldus op de hoogte dat een aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vw. door de echtgenoot van verzoekster werd of zou worden ingediend, minstens door de betaling van de administratieve kost op 2 augustus 2016 (stuk 1) en navolgend zeker op de hoogte door de indiening van deze laatste aanvraag op 3 augustus 2016 (stuk 2).

Deze laatste aanvraag van de echtgenoot van verzoekster in toepassing van artikel 9bis Vw. verwees tevens uitdrukkelijk naar artikel 8 EVRM dat het recht op privé-, familie- en gezinsleven garandeert en haalde onder meer volgende samengevatte overwegingen aan:

"3.1.1. Artikel 8 EVRM

Verzoeker verblijft reeds meer dan drie jaar in BELGIË. Daar zijn vrouw hem op 17 maart 2014 vervoegd heeft en hij hier meerdere familieleden heeft wonen, heeft hij in BELGIË een volwaardig privé-, gezins- en familieleven uitgebouwd, (stuk 5 en stuk 6)

Door zijn engagement in E. (...). en F. (...) en zijn positieve houding. om zich te integreren heeft hij in BELGIE veel vriendschappelijke relaties opgebouwd, (stuk 7, stuk 12 en stuk 13)

3.1.2. Werk

Verzoeker werkt sinds anderhalf jaar bij S. (...) te Oostende, (stuk 8 en stuk 9)

Verzoeker is een stipte en harde werknemer, waardoor zijn baas zeer tevreden is over hem.

Verzoeker heeft dus -werk, in de toekomst kan hij ook bij S. (...) blijven werken, waardoor hij een eigen inkomen heeft en zelf in het onderhoud van zijn vrouw en zichzelf kan voorzien. Hierdoor valt hij ook niet ten laste van de maatschappij.

zijn werk bij S. (...) helpt verzoeker om zich nog meer te integreren in onze maatschappij.

3.1.3. Integratie

Verzoeker volgde enthousiast Nederlandse lessen, waarbij hij schitterende resultaten behaalde, (stuk 10)

Hij kan tevens een attest voorleggen van zijn cursus maatschappelijke integratie, (stuk 11)

Hij is ondervoorzitter bij E. (...), waarvoor hij zich heel gedreven geëngageerd. Hij is tevens lid van F. (...).

Door zijn enthousiaste inzet voor de samenleving, kan hij rekenen op veel vriendschappelijke relaties. Hij zet zich in voor de Belgische samenleving op een manier die maar weinig Belgen hem na doen. (stuk 7, stuk 12 en stuk 13)"

Verwerende partij beschikte dus over deze informatie en documentatie of diende hiervan op de hoogte te zijn, minstens diende verwerende partij verder onderzoek te verrichten in de wetenschap van deze aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vw door de echtgenoot van verzoekster en de voorafgaande betaling van de administratieve kost desbetreffend.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verwerende partij zich diende te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

In casu werd geen rekening gehouden met het werkelijke gezins- en familieleven van verzoekster met haar echtgenoot, vermits verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de aanvraag door de echtgenoot van verzoekster in toepassing van artikel 9bis Vw. waarvoor de administratieve kost werd betaald op 2 augustus 2016 (stuk 1) en die werd ingediend op 3 augustus 2016 (stuk 2).

Deze gegevens die verwerende partij bekend waren of moesten zijn of waarnaar verder onderzoek zich opdrong vooraleer het nemen van de bestreden beslissing, zijn uitermate belangrijk in de afweging. Verwerende partij heeft geen enkele afweging dienaangaande gemaakt en geen enkel onderzoek gevoerd.

Minstens diende de verwerende partij deze gegevens in haar afweging mee te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit heeft de verwerende partij echter nagelaten. De verwerende partij maakt in haar beslissing niet de minste melding van deze gegevens, die - als ze in de afweging zouden meegenomen zijn - wellicht tot een andere beslissing zouden hebben kunnen geleid.

Door geen dergelijke afweging te maken schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is gegrond.

Tweede onderdeel: Verwerende partij schendt de artikelen 74/11 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, het artikel 2 en 3 wet motiveringsplicht bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginsel van behoorlijk bestuur, doordat de overheid onvoldoende rekening heeft gehouden met het

gezins- familie- en privéleven van verzoeker.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM is een inmenging in het gezins- familie, en privéleven weliswaar mogelijk, doch er dient een zorgvuldige afweging te worden gemaakt.

Bij het maken van de afweging tussen het gezins- familie, en privéleven van verzoeker en het noodzakelijk belang om verzoeker uit te wijzen, heeft verwerende partij enkel rekening gehouden met de illegale aanwezigheid van zijn echtgenote op het grondgebied en dat zij samen met verzoeker daarvan dient te worden verwijderd.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de bovenstaande gegevens (hierboven vermeld in het eerste onderdeel) die haar bekend waren of moesten zijn op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, of waarnaar zij verder onderzoek had moeten voeren.

Er is tevens geen enkele evenredigheidstoets gedaan.

Gezien die afweging op basis van deze voor verwerende partij bekende gegevens van verzoekster (en in verband met de echtgenoot van verzoekster), afwezig is bij de motivering, is de beslissing evident niet redelijk en niet proportioneel.

Hierdoor heeft verwerende partij de artikelen 74/11 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, het artikel 2 en 3 wet motiveringsplicht bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginsel van behoorlijk bestuur, geschonden.

Het middel is gegrond."

Verzoekster voegt volgende bijlagen toe aan haar verzoekschrift: een betalingsbewijs aangaande de door haar echtgenoot ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 3 augustus 2016 (verzoekschrift, bijlage 1), de op 3 augustus 2016 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van haar echtgenoot (verzoekschrift, bijlage 2) en het in punt 1.6. vermelde bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) (verzoekschrift, bijlage 3).

3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, in het bijzonder artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

De toepasselijke bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

3.7. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 3 augustus 2016 (zie punt 1.13.) gepaard gaat met onderhavig inreisverbod omdat meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet werden uitgevoerd: “(...) *Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten op 08/01/2015, betekend op 14/01/2015 en op 17/12/2015, betekend op 22/12/2015. Op 16/09/2015 kreeg zijn een bevel met uitstel tot 26/09/2015, betekend op 19/09/2015 (...)*”. Op grond van voormeld artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet diende de gemachtigde van de staatssecretaris het bevel van 3 augustus 2016 gepaard te laten gaan met een inreisverbod met een maximumduur van 3 jaar. Uit wat voorafgaat blijkt dat, in tegenstelling tot verzoeksters beweringen, in de bestreden beslissing niet enkel wordt verwezen naar de motieven van het aan haar op 3 augustus 2016 betekende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) als grond voor het inreisverbod.

3.8. Specifiek met betrekking tot de duur van het inreisverbod poneert verzoekster dat in de beslissing enkel wordt gewezen op het illegale verblijf van haar echtgenoot in België, maar dat er “*Nergens (...) een onderzoek [blijkt] naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, om de opgelegde termijn van 2 jaar te verantwoorden*”. In het bijzonder wordt volgens verzoekster geen rekening gehouden met de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 3 augustus 2016 bij de burgemeester van de stad Oostende, waarvan een aantal bewijzen aan het verzoekschrift worden toegevoegd (verzoekschrift, bijlagen 1 en 2).

3.9. De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing in weerwil van verzoeksters betoog, wel degelijk overwegingen bevat die betrekking hebben op verzoeksters specifieke situatie en die de duur van het inreisverbod lijken te verantwoorden: “(...) *Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten op 08/01/2015, betekend op 14/01/2015 en op 17/12/2015, betekend op 22/12/2015. Op 16/09/2015 kreeg zijn een bevel met uitstel tot 26/09/2015, betekend op 19/09/2015. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene diende op 18/03/2014 een asielaanvraag in. Op 19/12/2014 verwierp het CGVS deze aanvraag. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 09/01/2015) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene op 14/01/2015. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RW ingediend op 19/01/2015. Dit beroep werd definitief verworpen op 08/09/2015. Deze beslissing ging gepaard met een uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 26/09/2015 en werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene op 19/09/2015. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene diende op 26/10/2015 een regularisatieaanvraag in (op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980). Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 17/12/2015, betekend op 22/12/2015. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, betekend op 22/12/2015. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaart een echtgenoot te hebben in België (I.(...) I.(...) A.(...) A.(...) Y.(...)). Echtgenoot van betrokkene verblijft eveneens illegaal op het grondgebied. Deze zullen samen worden verwijderd van het grondgebied. Er kan hier dus niet gesproken worden over een schending van art. 8 EVRM. Betrokkene verklaart in het administratief verslag dat ze zich in België bevindt vanwege de medische toestand van haar man. Betrokkenes echtgenoot diende verscheidene aanvragen 9ter in op basis van deze medische problematiek, deze werden allemaal afgewezen. Een schending*

van het artikel 3 EVRM wordt dus niet aannemelijk geacht. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.” Aangezien verzoekster in haar middel nergens deze concrete overwegingen betwist of weerlegt, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk over om op grond van deze motieven te besluiten tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 2 jaar.

3.10. Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoekster onmogelijk kan worden bijgetreden waar zij de gemachtigde van de staatssecretaris een onzorgvuldigheid verwijt doordat met de inhoud van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 3 augustus 2016 geen rekening zou zijn gehouden. De Raad wijst erop dat de stukken waarop verzoekster zich baseert louter aantonen dat op 2 augustus 2016 een bedrag van 215 euro zou zijn overgeschreven en dat er op 3 augustus 2016 een aangetekend schrijven werd verzonden naar de burgemeester van de stad Oostende. Aangezien de bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag, 3 augustus 2016, maakt verzoekster niet aannemelijk dat deze aanvraag om machtiging tot verblijf door het gemeentebestuur van Oostende reeds zou zijn overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen zou impliceren dat de feitelijke verblijfplaats van betrokkene reeds zou zijn gecontroleerd, zoals uiteengezet in de ministeriële omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S., 4 juli 2007). Verzoekster toont niet aan dat zij op 3 augustus 2016 (de dag van het nemen van de bestreden beslissing) al in het bezit was van een attest van inontvangstname, wat erop zou kunnen wijzen dat haar aanvraag wel degelijk in overweging werd genomen. Bijgevolg kan verzoekster er niet van uitgaan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte was van het feit dat er een aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend, laat staan dat laatstgenoemde kennis kon hebben van de inhoud van haar aanvraag en de erin aangehaalde elementen in verband met zijn privé- en gezinsleven in België. Verzoekster kan derhalve niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de beslissing een afweging had moeten maken in het licht van de elementen die in de aanvraag werden ingeroepen.

3.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, zoals in onderhavig geval, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds.

3.12. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing volgende afweging teruggevonden kan worden met betrekking tot het gezinsleven van verzoekster: “(...) *Betrokkene verklaart een echtgenoot te hebben in België (I.(...) I.(...) A.(...) A.(...) Y.(...)). Echtgenoot van betrokkene verblijft eveneens illegaal op het grondgebied. Deze zullen samen worden verwijderd van het grondgebied. Er kan hier dus niet gesproken worden over een schending van art. 8 EVRM. (...)*” Verzoekster kan dus niet voorhouden dat er geen enkele evenredigheidstoets zou zijn gebeurd. Waar verzoekster in haar tweede middelonderdeel wederom verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 3 augustus 2016, stoffeert zij haar middel niet met concrete bewijzen die een beschermenswaardig privé- en gezinsleven in België op overtuigende wijze zouden kunnen aantonen.

3.13. Wat het ingeroepen privéleven betreft, merkt de Raad op dat verzoekster een aantal elementen aanhaalt inzake de tewerkstelling en het engagement in het verenigingsleven van haar echtgenoot. Aangezien deze elementen niet worden gestaafd met stukken en verzoekster niet aannemelijk maakt dat deze een positieve verplichting in het leven zouden roepen in hoofde van de Belgische overheid, kan er op dit punt geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

F. TAMBORIJN